Σκέψεις στην ακροθαλασσιά (Αγ. Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Ιουλίου, 2014

Με ποιόν μοιάζει ο χριστιανός, που σηκώνει τις θλίψεις
της επίγειας ζωής με αληθινή πνευματική σύνεση; Μ' έναν οδοιπόρο, που στέκεται στην
ακροθαλασσιά σε ώρα τρικυμίας.

Τα αγριεμένα άσπρα κύματα πλησιάζουν τον οδοιπόρο και, αφού σπάσουν στην άμμο, διαλύονται πάνω στα πόδια του σε αναρίθμητες μικρές σταγόνες. Η θάλασσα, φιλονικώντας με τον άνεμο, βρυχιέται, υψώνει κύματα σαν βουνά, βράζει, παφλάζει. Το ένα κύμα γεννά και στη συνέχεια καταβροχθίζει το άλλο. Οι κορυφές τους είναι στεφανωμένες με κάτασπρο αφρό. Όλη η θάλασσα είναι καλυμμένη απ' αυτά τα κύματα, που μοιάζουν με τεράστιο λάρυγγα φοβερού τέρατος δίχως δόντια.

Ο οδοιπόρος παρατηρεί το
φοβερό θέαμα με ήρεμο λογισμό. Τα μάτια του είναι στη θάλασσα. Πού είναι, όμως, η σκέψη του; Και πού η καρδιά του; Η σκέψη του είναι στις πύλες του θανάτου. Και η καρδιά του στην κρίση του Θεού. Εκεί είναι ήδη με τον νου του· εκεί είναι με
το αίσθημά του· εκεί είναι οι φροντίδες του· εκεί είναι ο φόβος του.

Από τον
φόβο τούτο φεύγει μακριά ο φόβος των επίγειων πειρασμών, θα κοπάσουν οι άνεμοι, θα γαληνέψει η θάλασσα. Εκεί που πρώτα μάνιαζαν τα τεράστια οργισμένα κύματα, δεν
θα βλέπει κανείς παρά μιαν επίπεδη επιφάνεια από νερά ακίνητα, νερά κουρασμένα από
τη θύελλα. Μετά τη μεγάλη θαλασσοταραχή, τα νερά θα καταπέσουν σε μια νεκρική ακινησία. Στον διάφανο καθρέφτη τους θα αντανακλά ο βραδινός ήλιος, όταν θα σταθεί πάνω από την Κρονστάνδη, θα σκορπίσει τις ακτίνες του σ' όλον τον Φιννικό Κόλπο και θα συναντήσει τον ποταμό Νιέβα προς την Πετρούπολη. Θέαμα σαν

ζωγράφημα, γνωστό στους κατοίκους της ερήμου του Αγίου Σεργίου. Αυτόν τον ουρανό, αυτή την ακροθαλασσιά, αυτά τα κτίρια πόσοι τα είδαν; Πόσοι είδαν τα αφροστεφανωμένα, τα περήφανα, τα άγρια κύματα; Πάρα πολλοί. Και όλοι αυτοί έφυγαν. Όλοι βρίσκονται τώρα στην ησυχία του τάφου. Εκεί θα βρεθούν και όσοι σήμερα τα αντικρίζουν. Πόσο άστατα, πόσο φευγαλέα είναι τα επίγεια -όσο των κυμάτων τα αφροστέφανα!

Κοιτάζοντας από τον ήσυχο αρσανά τη θάλασσα του βίου να φουσκώνει από τα κύματα των παθών, Σε ευγνωμονώ, Βασιλιά και Θεέ μου! Μ' έφερες σ' ετούτη την αγία μονή. Μ' έκρυψες «στο απόκρυφο καταφύγιο της θείας Σου παρουσίας από τις άδικες επιθέσεις των ανθρώπων» και με φύλαξες «από συκοφαντικές γλώσσες» [1]. Για τούτο μόνο πονάει η ψυχή μου, για τούτο συνταράζεται το άγνωστο: Θα περάσω, άραγε, από δω, από την ακροθαλασσιά του άστατου και ψεύτικου βίου, «στον τόπο της σκηνής της θαυμαστής, στον οίκο του Θεού,
με φωνές χαράς και δοξολογίας, μέσα σε ήχους γιορτινούς» [2]; Θα κατοικήσω, άραγε, εκεί αιώνια; Τι κι αν έχω θλίψεις στον κόσμο; «Εγώ στήριξα τις ελπίδες μου στον Θεό, κι έτσι δεν έχω να φοβηθώ ότι κι αν μου κάνει άνθρωπος» [3].

Έρημος Αγίου Σεργίου, 1843

---

1. Ψαλμ. 30:21
2. Ψαλμ. 41:5
3. Ψαλμ. 55:12

(Πηγή: «ΑΣΚΗΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ» τ. Α', ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΠΡΙΑΝΤΣΑΝΙΝΩΦ, Ι. Μ. ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ)